

formuleret Bestemmelsen om, at ogsaa Missionærer, der har været ude paa Hedningemissionsmarken, skal have en Erklæring fra en Biskop om, at de er egnede til at overtage Præsteembede. Men navnlig vedkender jeg mig, at det er mig, der har stillet Forslaget — det er slet ikke Biskopperne — i Lovforslaget § 2, 2det Stykke, om, at der for ikke akademisk uddannede Mænds Vedkommende skal foreligge en Erklæring fra en Biskop. Det er efter min Mening en praktisk Maade at faa det Grundskøn afgivet paa, som jeg finder nødvendigt, naar ikke akademisk uddannede Mænd skal gaa ind i Præstetjenesten; og jeg mener, det er nødvendigt, at dette Skøn afgives i Forvejen. Som Sagen foreligger — jeg fik Lejlighed til at nævne det allerede forrige Gang, da Sagen var til Forhandling her i Tinget —, er Biskoppen neppe fritstillet, naar han, efter at Afstemningen i Menigheden har fundet Sted, skal afgive sit Skøn om, hvorvidt den paagældende maa antages for egnet til Stillingen og at have de Kundskaber og den Modenhed, der hører til at overtage Præstegerningen. Jeg ønskede, at dette Skøn skulde være afgivet under ganske frie Forudsætninger, at det derfor burde afgives i Forvejen, og jeg fandt, at ingen var nærmere dertil end Biskoppen. Det er atter her for mig et Hensyn til hele Folkekirkens Tarv, der gør sig gældende. Det forekommer mig, at hvis man vilde overlade det til Sognemenigheden selv at afgive dette Skøn, vilde man muligvis ikke faa alle Hensyn rigtigt afvejet, thi den Sognemenighed, der nu en Gang har sat sig fast i den Tanke, at den gerne vil have den paagældende Mand til Præst, maa formodes ikke at staa ganske frit overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt han i det hele taget hører til den Kategori af Mænd, der kan komme i Betragtning. Jeg hørte nok, at den ærede Ordfører for det radikale Parti udtalte et betydeligt Mistillidsvotum overfor det biskoppelige Skøn. Jeg deler ikke det ærede Medlems mørke Syn paa denne Sag, men det er antagelig neppe frugtbart at drøtte dette Spørgsmaal, eftersom Anskuelse her staar mod Anskuelse.

I øvrigt erklærer jeg mig ganske rede til at forhandle om Enkeltheder i Lovforslaget, saaledes f. Eks. om det af den ærede konservative Ordfører — jeg nævner det som et

Eksempel — fremførte Ønske om, at de Mænd, der er omtalt i § 2, 1ste Stykke, akademisk uddannede Mænd, der ikke har teologisk Embedseksamen, flyttes op i Lovens første Paragraf. Thi vel gaar jeg naturligvis ikke — saaledes som det blev ytret af den ærede socialdemokratiske Ordfører — ud fra, at en vis Portion Jura eller Matematik skal kunne kvalificere en Mand til at blive Præst, men jeg anser den akademiske Uddannelse, selv om det ikke er den teologiske, ogsaa i denne Henseende for at være værdifuld. Jeg gaar ud fra — og det samme gør antagelig ærede Medlemmer —, at en Mand, der vil tage en eller anden Embedseksamen ved Universitetet, ikke agter at benytte denne Embedseksamen som Genveje til at opnaa Præsteembede i Folkekirken, og jeg antager, at en Mand, der, efter at være blevet medicinsk eller juridisk Kandidat eller candidatus magisterii, ønsker at blive Præst, bliver det af et meget brændende Kald.

Endelig vil jeg gerne paa Foranledning af Bemærkninger, som baade den ærede Ordfører for Venstre og den ærede radikale Ordfører fremsatte i Fredags, have Lov til at udtale mig om mit Syn paa Spørgsmaalet om Sammenlægning af smaa Præsteembeder. Jeg erkender straks, at jeg vilde anse det for heldigt, om der kunde opnaas nogen Sammenlægning af de ganske smaa Præsteembeder. Denne Sag er af en vis økonomisk Værdi, og dens Gennemførelse vilde — som den ærede radikale Ordfører bemærkede — falde rigtig godt sammen med den nuværende Regerings Sparebestræbelser; ogsaa paa Folkekirkens Omraade maa det være Maalet at gennemføre den strengeste Økonomi. Da tilmed Folkekirkens Udvikling paa Grund af Soggenes Vækst, især Købstædernes og Stationsbyernes Vækst, nødvendig gør, at der stadig oprettes nye Embeder, saa vilde det være heldigt, om man ved Sammenlægning kunde indvinde Midler til at afholde disse Udgifter med og derved bidrage til, at Kirkeskattens Stigning i nogen Maade kunde begrænses. Jeg mener da ogsaa, at det paa ingen Maade paa Forhaand kan kaldes uforsvarligt at forsøge en saadan Sammenlægning, men naturligvis maa man i hvert enkelt Tilfælde nøje prøve Forholdene og afveje alle de mange forskellige Hensyn, der paa det enkelte Sted bør